

Fiscale adviesavond
voor journalisten
op 4 juni bij AVS in Gent

BBI legt freelancers op de rooster over auteursrechten
Nu TV Oost slachtoffer van rechterlijke censuur
Europees Hof bezegelt 'recht op vergeten' – wat nu met het nieuws?
Lisbeth Imbo voelt zich bij *De Morgen* in haar sas
En ook journalisten kunnen het zonder auto

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

De Journalist 179 - 30 mei 2014 – verschijnt maandelijks – v.u. Pol Deltour, Huis van de Journalist, Zennestraat 21, 1000 Brussel

(foto Laurie Dieffembacq /Belga)

UIT DE VVJ

Veel werk aan mediawinkel 3

ACTUEEL

BBI legt freelancers op de rooster over auteursrechten 4
 Nu TV Oost slachtoffer van rechterlijke censuur 5
 Europees Hof erkent 'recht op vergeten' 6
 Journalistenprofielen verschillen volgens sector 7
 Dataharvest Conference leverde pak inspiratie op 8-9

SERVICE

VVJ organiseert fiscale adviesavond op 4 juni in Gent 5
 Stadswandeling door de Brusselse persgeschiedenis 12
 Spanning troef op VVJ-quiz in Turnhout 12
 VVJ-voetbaltornooi op 7 juni op Berchem Sport 12
 Ook journalisten kunnen zonder auto 13
 MediAcademie opent debat over pers en jongeren 16

IN GESPREK

Lisbeth Imbo: 'Ik leer nog elke dag heel veel bij' 10-11

MENS ACHTER HET NIEUWS

Goede De Cort: van geneeskunde naar de journalistiek 14

ONDER EMBARGO

15

De voorbije verkiezingscampagne was niet enkel politiek hoogstaand, ze verliep ook vrij rimpelloos wat de verhouding politiek-pers betreft. Sp.a-voorzitter Bruno Tobback schoffelde op zeker moment wel de programmamakers van Terzake bij de VRT onder het gras, omdat de samenstelling van een auditcomité dat daar opdraafde hem te weinig representatief (lees: al te kritisch voor zijn partij) was. Ook PVDA-kopman Peter Mertens was kwaad op de VRT, omdat zijn partij niet opgenomen was in de Stemtest die de openbare omroep organiseerde. En N-VA-voorzitter Bart De Wever liet zich bij Paul Jambers op VTM eens goed gaan tegen 'de media in het algemeen', van wie geen enkele zijn partij genegen zou zijn. Maar los daarvan: weinig of nauwelijks incidenten dus tussen politiek en media. Zo kan het dus ook. (pd)

(foto Bert Van den Broucke /Photonews)

De Journalist *Uit de VVJ*

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
JOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be

VASTE MEDEWERKERS

Jan BACKX
Ivan DECLERCQ
Monica MORITZ
Marleen SLUYDTS
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
BELGA PICTURES
PHOTO NEWS
ZAK

REDACTIESECRETARIAAT

Huis van de Journalist
Zennestraat 21
1000 Brussel
Tel. 02/777.08.40
Fax 02/777.08.49
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Marleen Sluydts
Zie adres hierboven
info@journalist.be

RECLAMEREGIE

Cathy Pletinckx
Zie adres hierboven
info@journalist.be

LAYOUT EN DRUK

Claes-Roels
Albert Van Cotthemstraat 54
1600 Sint-Pieters-Leeuw
Tel. +32 (0)2 378 09 39
Fax +32 (0)2 378 25 59
www.claes-roels.be

VLAAMSE
VERENIGING VAN
JOURNALISTEN

Lid van de Unie van Uitgevers
van de Periodieke Pers

VEEL WERK AAN DE MEDIAWINKEL

Wie ook de nieuwe regeringen vormen straks, ze hebben ook in de mediasector een pak werk voor de boeg. Want die maakt een historische omwenteling mee, die niet steeds bevorderlijk is voor de kwaliteit van het nieuwsaanbod. Het bedriegt natuurlijk een beetje: nooit circuleerde er zo véél informatie als vandaag. Maar dat zegt niets over de inhoud, de diversiteit en de professionaliteit van het nieuwsaanbod. Daar dreigt zich door de digitale tsunami veeleer een verschraving voor te doen. En het is zoals in het voetbal: profs staan nog altijd garant voor een hoger spelniveau dan amateurs.

De nieuwe Vlaamse bewindvoerders kunnen alvast ijveren voor een betere bedrijfseconomische omgeving voor de media. Zowel voor de klassieke mediahuizen als voor nieuwe mediaprojecten trouwens, zij het dat ook die laatste dan minimumgaranties moeten bieden voor de professionaliteit, onafhankelijkheid en deontologie van hun journalistieke aanbod. De vorige Vlaamse regering leverde op dit vlak wel degelijk inspanningen – met onder meer het media-innovatiecentrum MIX en het vormingsinstituut MediAcademie. Nu komt het erop aan die projecten te bestendigen en te verfijnen. En ze zéker niet weg te saneren.

Tegelijk verwachten we van de nieuwe Vlaamse overheid dat ze in haar mediabeleid ook explicieter aandacht heeft voor de noden van journalisten op de werkvloer. Een beetje voluntarisme kan volstaan om sommige mediabazen ter zake op het goede spoor te zetten. Dat wil zeggen: hen minder te laten inzetten op eigen profijt, en méér op voldoende bezette redacties, met behoorlijk vergoede journalisten die in alle onafhankelijkheid hun werk kunnen doen. De VVJ houdt zich aanbevolen om hier mee over te waken.

Een andere reeks van taken is voor de federale overheid weggelegd. De wet van 1963 op de erkenning van beroepsjournalisten kan best een opfrisbeurt gebruiken. Ook verwachten we een wettelijke ingreep die de rechterlijke macht voor eens en altijd verhindert om via kort gedingen nog preventieve censuur toe te passen tegen nieuwsmedia – een praktijk die overigens tegen de grondwet in gaat (*zie pagina 5*). Verder verdient de wettelijke bescherming van het journalistieke bronnengeheim nieuwe aandacht, nu inlichtingendiensten over allerlei digitale technieken beschikken om communicaties te onderscheppen en ze er ook niet voor terugschrikken die tegen journalisten in te zetten.

Tot slot moet de auteursrechtelijke bescherming van journalisten worden versterkt, opnieuw in functie van creativiteit en kwaliteit. Het meest dringende blijft trouwens dat nu eindelijk eens duidelijkheid wordt gecreëerd over het fiscale statuut van journalistieke vergoedingen, en de mate waarin een deel daarvan in auteursrechten kan worden omgezet. Wat dit punt betreft, bleven alle ministers van Financiën sinds 2008 schromelijk in gebreke (*zie pagina 4*).

Zoals gezegd: veel werk voor de mediaboeg. Voor ministers én parlementsleden trouwens. En zonder de nieuwe Europese bewindslui te vergeten, want ook daar wordt almaar meer mediabeleid uitgestippeld. De VVJ en de Belgische journalistenbond AVBB houden zich in elk geval integraal ter beschikking om dat beleid mee vorm te geven.

Pol Deltour

BBI legt freelancers op de rooster over auteursrechten

Ivan Declercq

De Bijzondere Belastinginspectie (BBI) is een onderzoek gestart naar de manier van werken van onder meer freelancejournalisten. Steekproefsgewijs wil de BBI nagaan op welke manier welk werk tot stand komt, in welke mate het om auteursrechtelijk beschermd werk gaat en hoe het wordt gehonoreerd.

Freelancejournalisten die de vragenlijst van de BBI in de bus kregen, keken verrast op bij een aantal vragen. Zo moeten ze per artikel en/of foto aantonen dat het om een beschermd werk gaat en dat de inkomsten verkregen zijn uit auteursrecht.

Volgens Joris De Sterk van de BBI in Antwerpen komt het erop aan dat de freelancer per artikel of foto aantoont hoe die tot stand is gekomen. Is dat op eigen initiatief gebeurd? Gaat het om een opdracht die is uitgevoerd? Gaat het om een foto die uit stock is geleverd?

Hoe de freelancer dat moet aantonen? Door kopieën te sturen van het werk dat hij heeft gepubliceerd, zodat de BBI kan zien wat voor soort werk is geleverd, aldus De Sterk. "De belastingplichtige kan contact opnemen met ons en vragen of hij zich kan beperken tot een bepaalde periode van zijn werk. Het gaat er ons om dat hij aantoont dat het om auteursrechtelijk werk gaat en dat daaruit inkomsten zijn voortgevloeid. Daarom moeten we een overeenkomst zien en ook weten hoe de wijze van overdracht gebeurt."

Het ziet ernaar uit dat dit een hoop werk zal betekenen voor de freelancers die voor die steekproef zijn uitgepikt. Bovendien staan in het lijstje ook vragen die op het eerste gezicht weinig of niks met auteursrecht te maken hebben. Wat maakt het uit of iemand een vaste rubriek heeft, of hij zijn opdrachten per mail of telefoon krijgt, of wie hem vervangt bij afwezigheid? Is het geleverd werk daardoor meer of minder auteursrechtelijk beschermd?

De Sterk wil zich daarover niet uitspreken en al zeker geen concrete antwoorden geven op concrete vragen. "We zijn zelf

nog aan het zoeken naar de omstandigheden waarin zelfstandig journalistiek werk tot stand komt en wordt geleverd. Je moet begrijpen dat ik hier nu niet de bedoeling achter onze vragen kan geven."

Wel geeft hij aan dat de concrete omstandigheden meespelen in de beoordeling of een vergoeding voornamelijk honorarium is voor geleverd werk, dan wel betaling voor het gebruik van het auteursrecht. Gaat het om een opdracht, dan is hij geneigd te spreken over een 'prestatie', terwijl iets dat op eigen initiatief is geleverd meer kans heeft als 'auteursrechtelijk werk' te worden gecatalogiseerd. Zeker als het gaat om foto's die uitgevers uit een stock van fotografen kunnen plukken, kan van puur 'auteursrecht' worden gesproken. Maar hoe moet het dan met een correspondent die een gemeenteraad bijwoont (*verslag ervan = opdracht*) en daarnaast nieuws levert van zaken die hij in de marge van de gemeenteraadszitting heeft opgevangen (= *eigen initiatief*)?

Uit de vragen blijkt dat de BBI geen beeld heeft van de totale productie van een freelancer op jaarbasis. Zeker regionale dagbladcorrespondenten zouden dozen vol kopieën naar de BBI in Antwerpen moeten verkassen om hun gepubliceerd werk voor te leggen. Daarom is het wellicht handig vooraf even contact op te nemen met de persoon die onderaan de vragenlijst is vermeld (mailadres en telefoonnummer staan in de brief) om tot werkbare afspraken te komen.

Overigens is het bij de BBI blijkbaar niet bekend dat de meeste uitgevers hun freelancemedewerkers verplichten hun bijdragen volledig in auteursrecht te factureren. "Indien dat zo is, dan gaan die uitgevers in de fout", aldus De Sterk.

Vragen van de BBI

1. Toon met positief controleerbare elementen per ontvangen bedrag aan dat:

- A. het werk waarmee je inkomsten hebt verkregen een beschermd werk is.
- B. deze inkomsten voortvloeien uit de concessie van de rechten op het werk.

2. Heb je een vaste rubriek in één van de kranten van de hierboven vermelde uitgevers?

- A. Zo ja, verduidelijk.
- B. Worden er op regelmatige basis artikels van jou gepubliceerd? Zo ja, is dat wekelijks, maandelijks, dagelijks?
- C. Wie neemt je rubriek over indien je afwezig bent?
- D. Hoe worden de opdrachten aangeleverd? Per telefoon, per mail of op een andere manier?
- E. Neem je deel aan redactievergaderingen? Indien ja, hoe vaak?

3. Indien er door jou kosten werden gemaakt om dit werk tot stand te brengen, zijn deze kosten dan vergoed?

- A. Zo ja, op welke manier?
- B. Gelieve een kopie van de schriftelijke afspraken voor te leggen.

4. Heb je nog andere dan de hierboven vermelde inkomsten als auteursrechten gekregen waarvoor je geen fiche hebt ontvangen? Zo ja, gelieve een overzicht te bezorgen.

Alweer rechterlijke censuur, nu tegen TV Oost

Pol Deltour

Voor de vierde keer in enkele maanden tijd heeft een nieuwsmedium van een rechter het verbod gekregen om informatie te verspreiden. Na een eenzijdig kort geding, en op straffe van 10.000 euro per overtreding, mocht de Oost-Vlaamse regiozender TV Oost een nieuwsitem over de veroordeling van een koppel niet uitzenden.

Op 20 mei veroordeelde de correctionele rechtbank van Dendermonde een koppel uit Gijzegem tot drie jaar cel voor brandstichting bij een buurvrouw. De aanleiding voor het uit de hand gelopen burengeschil was de aanleg van een zwembad door het koppel, waartegen de buurvrouw klacht had ingediend, mét positief gevolg voor haar.

Om het nieuwsitem te stofferen, nam TV Oost van op de publieke weg ook enkele beelden van de twee woningen. Toen het veroordeelde koppel dat vernam, vroeg het om de beelden niet te gebruiken. Daarop engageerde TV Oost zich tot een discrete weergave ervan, zonder precieze identificatie van adres of identiteiten.

Dat volstond niet voor het koppel, waarvan de man nota bene zaakvoerder is van een communicatiebureau. Ze voerden aan dat hun bedrijfje onherstelbare schade dreigde te lijden door de uitzending. Hun advocaat, Toon Deschepper, toog met een eenzijdig verzoekschrift naar waarnemend voorzitter Standaert van de rechtbank van Dendermonde, en die ging zonder dralen op het verzoek in – zonder TV Oost dus zelf te horen. Het nieuwsitem met de beelden alsnog uitzenden, zou de omroep op 10.000 euro per keer komen te staan. Vlak voor de geplande nieuwsuitzending, betekende een gerechtsdeurwaarder het uitzendverbod aan hoofdredacteur Stavros Van Haelewyck. TV Oost ging op het rechterlijk verbod in, maar overweegt nu zelf verdere stappen.

Overigens dook door een onachtzaamheid alsnog een stilstaand beeld van de twee betrokken woningen gedurende

enkele seconden op in de eindgeneriek van de nieuwsuitzending. En jawel: onmiddellijk liet het koppel verstaan de dwangsom te gelde te willen maken.

Het is de vierde keer in enkele maanden tijd dat een nieuwsmedium via een eenzijdig kort geding te horen krijgt dat het welbepaalde informatie niet mag publiceren of uitzenden. Begin dit jaar mocht *P-magazine* een reportage over zandwinning door baggeraar De Nul op de Filipijnen niet publiceren. In februari moest de website *Clint.be* een artikel schrappen op eenzijdig verzoek van advocaat Griet Cnudde – bekend van Tomorrowland en de Sinksenfoor. Vorige maand was het aan VTM om een *Telefacts*-reportage over 'trage rechter' Vanmaele uit Veurne te moeten schrappen.

De VVJ voert al langer aan dat deze publicatie- en uitzendverboden neerkomen op ongeoorloofde gerechtelijke censuur. Bovendien, beamen ook academici, is die praktijk strijdig met de Belgische grondwet. Die sluit in artikel 25 voorafgaande overheidsensuur tegen de pers uit, enkel sanctieering achteraf is mogelijk. België is onlangs trouwens door het Europees Hof voor de Mensenrechten veroordeeld, precies wegens een rechterlijk uitzendverbod na een eenzijdig kort geding.

De komende regering en het nieuwe parlement wacht onder meer de taak om met een wetswijziging rechterlijke censuur tegenover nieuwsmedia definitief onmogelijk te maken.

Journalisten en belastingen:

kom naar de VVJ-info-avond op 4 juni

Journalisten mogen dan wel over enkele specifieke voordelen en faciliteiten beschikken, een belastingvrijstelling is daar niet bij. En dus valt ook bij ons allen rond deze tijd weer de 'bruine enveloppe' in de brievenbus. Of u krijgt langs digitale weg de boodschap dat het tijd is om de inkomsten aan te geven die u boekte in 2013.

Hoe zit het dit jaar met de aangifte van auteursrechten? Welke houding valt te verwachten van de fiscus op dit vlak? Welke uitgaven mogen we aangeven als aftrekbare beroepskosten? En zijn er evoluties op het vlak van de fiscaliteit van vennootschappen?

Om u enigszins te gidsen bij uw belastingaangifte organiseert de VVJ net als voorgaande jaren een informatieavond. Behalve het eigen VVJ-secretariaat staat ook een erkende belastingconsulent, Walter Van den Brande, klaar om u tekst en uitleg te geven.

Wanneer? woensdag 4 juni 2014, om 19 uur.

Waar? AVS Oost-Vlaamse Televisie – Flanders Expo, Maaltekouter 5, 9051 Gent

De informatieavond is gratis toegankelijk voor VVJ-leden.

Gelieve uw aanwezigheid wel vooraf te melden op info@journalist.be, uiterlijk op maandag 2 juni.

Voor wie zich aanmeldt, worden hapjes en drank besteld.

Europees Hof van Justitie erkent 'recht op vergeten' – wat nu voor de nieuwsmedia?

Bart Van Besien

Het Hof van Justitie van de EU heeft in een belangrijk arrest het 'recht om vergeten te worden' erkend. Volgens het Hof kan men in bepaalde omstandigheden aan een zoekmotor vragen om informatie uit de zoekresultaten te verwijderen. De uitspraak heeft betrekking op zoekmachines, niet op nieuwssites, blogs of andere nieuwsmedia. Toch kunnen wellicht ook nieuwsmedia nu verzoeken tot verwijdering van informatie verwachten.

Wat waren de concrete feiten van deze zaak?

In 1998 kampte de Spanjaard Mario Costeja Gonzalez met financiële moeilijkheden. Zijn huis werd openbaar verkocht, en daar werd melding van gemaakt in de krant *La Vanguardia*. Ruim zestien jaar later vond Gonzalez het onaanvaardbaar dat hij nog steeds geconfronteerd werd met zijn financieel verleden. Als zijn naam werd ingetikt op Google, kwam het krantenartikel over zijn vroegere schulden en de openbare verkoop meteen op het scherm. Gonzalez vroeg eerst aan de krant om het artikel te verwijderen, en richtte zich dan tot Google. De Spaanse Privacycommissie pleitte de krant vrij, maar verplichtte Google om de informatie uit de zoekresultaten te verwijderen. De zaak kwam voor de Spaanse rechtbanken. Uiteindelijk besliste het hoogste Spaanse gerechtshof om de zaak voor te leggen aan het Hof van Justitie van de EU.

Leidt deze uitspraak tot censuur?

Het arrest zegt dat enkel de linken naar de informatie moeten worden verwijderd. Niet de informatie zelf dus. Die blijft met andere woorden nog steeds online beschikbaar, maar wordt niet langer geïndexeerd in Google's zoekmotor. Het gaat dus niet echt om censuur. En toch loert het spook van de censuur om de hoek. Door informatie uit de zoekresultaten te schrappen, is die in de praktijk immers niet langer vindbaar. Bovendien valt nu af te wachten of Google en andere zoekmotoren niet ook allerlei andere informatie zullen verwijderen om aan gerechtszaken en boetes te ontsnappen.

Heeft het recht op privacy altijd voorrang op het recht op informatie?

Neen. Het Europees Hof maakt een afweging tussen de privacybelangen van de betrokken persoon en het belang dat het publiek heeft bij toegang tot informatie. In dit geval hield het Hof rekening met het privacygevoelige karakter van de informatie, die financiële schulden en de gedwongen openbare verkoop van een woning betrof. Bovendien dateerde de informatie van 16 jaar geleden. Het Hof verduidelijkt dat in bepaalde omstandigheden een verzoek tot verwijdering uit de zoekresultaten kan worden afgewezen, bijvoorbeeld als er een publiek belang is om toegang tot de informatie te hebben wegens de rol die iemand bekleedt in het openbare leven. Al bij al blijft het EU Hof nogal vaag hierover.

Wat zijn de gevolgen voor zoekmotoren zoals Google, Yahoo en Bing?

Zoekmotoren moeten er rekening mee houden dat iemand vanaf nu kan vragen om persoonlijke informatie uit de zoekresultaten te verwijderen. Daarvoor moet men trouwens niet aantonen dat men schade lijdt. Dergelijke aanvragen zullen vooral gerechtvaardigd zijn als blijkt dat de informatie niet langer relevant is, of ontoereikend. Zoekmotoren zullen dus procedures moeten ontwikkelen om zulke aanvragen te behandelen. Het valt af te wachten hoe ze daarmee zullen omgaan. Zullen ze op veilig spelen, om boetes te vermijden, en aanvragen tot verwijdering voorrang geven op publieke toegang tot informatie? In veel gevallen is de afweging privé/publiek niet makkelijk. Daarom is het – nogmaals – jammer dat het Europees Hof niet méér concrete richtsnoeren geeft voor het maken van die afweging, die nu *de facto* aan de zoekmotoren zelf wordt overgelaten.

Wat zijn de gevolgen voor nieuwsmedia en bloggers?

Deze uitspraak gaat enkel over zoekmotoren. Er kan eventueel wel geargumenteed worden dat het arrest ook van toepassing is op andere websites die zoekfuncties aanbieden. Het Europees Hof erkent wel uitdrukkelijk dat er een wettelijke uitzondering is voor de verwerking van persoonsgegevens "voor uitsluitend journalistieke doeleinden". Het valt dan ook te verwachten dat voor digitale kranten en andere online uitgevers van nieuws, de vrijheid van informatie veel zwaarder zal doorwegen dan het geval was in deze zaak. Hier woog het EU Hof het recht op privacy enkel af tegen Google's commerciële belangen, niet tegen de vrijheden van meningsuiting of pers. Toch valt het niet uit te sluiten dat deze zaak op termijn ook belang zal hebben voor online krantenarchieven. Ook kranten- en andere nieuwssites kunnen wellicht een toename van verzoeken tot verwijdering van informatie verwachten, ook al zullen veel van die aanvragen dan nog onterecht zijn.

CJEU 13 mei 2014, zaak C131/12 Google t. Spanje

*Bart Van Besien is advocaat
bartvb@siriuslegal.be*

Schrijvende pers wil meer beïnvloeden, audiovisuele journalisten meer louter informeren

Luc Vanheerentals

Journalisten van de schrijvende pers in Vlaanderen willen, meer dan hun audiovisuele collega's, de publieke opinie beïnvloeden. Televisiejournalisten zien het veeleer als hun taak mensen te informeren om hun politieke participatie te bevorderen. En radiojournalisten willen vooral een groot publiek bereiken.

Dat blijkt uit onderzoek van Stefan Mertens van het Brussels Center for Journalism Studies (verbonden aan HUBrussel). 245 Vlaamse journalisten namen eraan deel. Het onderzoek maakt deel uit van het project World of Journalism (WOJ), dat onder leiding van Thomas Hanitzsch de journalistieke cultuur in circa 80 landen onderzoekt.

Welke rol zien schrijvende en audiovisuele journalisten voor zichzelf weggelegd in de samenleving? En in welke mate worden ze daarbij beïnvloed door hun mediaorganisatie, mediawetten, praktische beperkingen en hun persoonlijke opvattingen?

Zowel schrijvende als audiovisuele journalisten vinden dat ze in de eerste plaats onafhankelijke waarnemers moeten zijn, en zaken moeten weergeven zoals ze zijn. Over hun controlerende taak lopen de opvattingen licht uiteen. Audiovisuele media blijken het controleren van politieke leiders iets belangrijker te vinden dan gedrukte media dat doen. Aan controle op bedrijven dan weer hechten schrijvende en tv-journalisten wat meer belang dan hun radiocollega's.

De redactionele autonomie voor het selecteren van nieuwsitems blijkt iets groter bij de schrijvende dan bij de

audiovisuele media – een score van 3,93 tegenover 3,55, telkens op 5. De invloed van hoger geplaatste redacteuren is dan weer groter bij de audiovisuele media (4,09, tegenover 3,31 voor de schrijvende pers).

Van politieke censuur liggen niet veel journalisten wakker. Maar de invloed van economische factoren speelt wel, vooral bij de gedrukte media. De invloed van advertenties krijgt bij schrijvende journalisten een score van 2,1 op 5, bij audiovisuele collega's is dat slechts 1,5.

Er zijn wel enkele opvallende verschillen tussen tv- en radiojournalisten. Zowel advertenties als publieksonderzoeken beïnvloeden radiojournalisten minder. Weliswaar geldt het omgekeerde voor de winstverwachtingen van het mediabedrijf: die beïnvloeden radiojournalisten weer méér. Opvallend is nog dat de onderzoekers op dit vlak geen verschil vaststelden tussen de commerciële en openbare tv-omroepen.

Stefan Mertens, 'Aspecten van journalistieke cultuur in Vlaanderen', in Leen d'Haenens en Elke Ichau, 'U luistert naar Radio. Gebruik, functies en productie', Academia Press, 2014.

BOUWUNIE

Bouwunie, Unie van het KMO-bouwbedrijf, aangesloten bij Unizo, overkoepelt diverse beroepsverenigingen uit de bouwsector. Naast belangenverdediging en lobbywerk voor de bouwsector biedt Bouwunie vooral advies en informatie, sectorgerichte vorming en praktische administratieve ondersteuning. Bouwunie blijft zeer ambitieus en is op zoek naar een

persverantwoordelijke (m/v)

Uw functie:

- Relaties met de pers en de media onderhouden en persberichten schrijven
- Monitoren van wat er leeft op de sociale media + aanwezigheid van Bouwunie op de sociale media verzorgen
- Check actualiteit en monitoren kranten, tijdschriften, radio, tv van alles wat betrekking heeft op de bouw
- Meedenken over het brede communicatiebeleid in het kader van de persaandacht en het uitvoeren van het perscommunicatieplan
- Diverse uitgaven van Bouwunie opvolgen

Uw profiel:

- U bent bekend met het medialandschap en in staat een netwerk uit te bouwen (collega woordvoerders, partnerorganisaties, mediapersonen...) en te onderhouden
- Taalvaardig in woord en geschrift
- Analytisch denkvermogen, diplomatisch en assertief, oog voor detail
- Durf en initiatief
- Niveau Master of gelijkwaardig door ervaring
- Grondige kennis van de courante software (incl. website)
- Mondelinge kennis van Frans of Engels

Bouwunie, Unie van het KMO-bouwbedrijf, biedt een interessante en uitdagende job in een expansieve omgeving. Daarenboven garanderen wij een competitief loon met extralegale voordelen.

Geïnteresseerd? Stuur dan onmiddellijk uw kandidatuur met cv naar Bouwunie vzw, t.a.v. Hilde Massschelein, Maria Theresialaan 35, 1800 Vilvoorde ofwel (bij voorkeur) via Hilde.Massschelein@bouwunie.be.

Data Harvest Conference lokt 17

DE BOEIENDE MIX

Een drang naar vernieuwing. Het was het uitgangspunt van de recente Data Harvest Conferentie, en de tweede editie van de conferentie, begin mei in de Brusselse Erasmushogeschool, kreeg

De oprichters van Journalismfund.eu, Ides Debruyne en Brigitte Alfter, hadden het in hun welkomstwoord over de uitdagingen voor de onderzoeksjournalistiek. Grensoverschrijdende samenwerking tussen journalisten is de toekomst, zeiden ze. Net zoals datajournalistiek, die wereldwijd aan populariteit wint.

"Toch is de discipline ook in België nog onvoldoende ingeburgerd", aldus Alfter. "Het is dan ook tijd om ze te ontwikkelen. Daarbij moeten we de digitale affiniteiten overnemen van de jonge wolven onder ons, zonder de kritische onderzoeksmethodes van de oude garde uit het oog te verliezen. We moeten data als een verhaallijn zien."

Dat datajournalistiek niet enkel meer voor de nerds van de redactie is weggelegd, bewees alvast het diverse publiek op de Data Harvest Conference in Brussel. Op de eerste editie, drie jaar geleden, daagden amper een dertigtal *early adopters* op; dit jaar zakten ruim honderdzeventig data- en onderzoeksjournalisten, programmeurs en ondernemers uit alle uithoeken van Europa af. Ze konden kiezen uit 85 workshops en lezingen van zo'n 70 sprekers. Om de keuze enigszins te vergemakkelijken, stippelden de organisatoren acht parcours uit: grensoverschrijvende journalistiek en de Europese Unie, data, ondernemende journalistiek, Farmsubsidy, J-Lab, nieuwe methoden, wetenschapsjournalistiek en wobben.

23.000 doden

Een opvallende mix van jong en oud talent stond in voor de presentaties, en dat zorgde voor een perfecte combinatie van inspiratie en praktische knowhow. Verschillende journalistie-

Nicolas Kayser-Bril: datamining over migratie. (foto A0)

ke projecten die vorig jaar de internationale media haalden, werden door de betrokken verslaggevers uit de doeken gedaan. Freelancers Cecilia Anesi en Giulio Rubino bijvoorbeeld onderzochten de vlucht van de Siciliaanse maffia naar Duitsland en hun nieuwe rol in bouwfraude. Ze namen de deelnemers stap voor stap mee door hun onderzoeksproces.

De Zweedse Lisa Bjurwald vertelde in een besloten groep over haar onderzoek naar Nigeriaanse mensenhandel. Ze verhuisde voor het onderzoek speciaal naar Italië, terwijl collega Maik Baumgärtner de dossiers in Zweden opvolgde.

Nicolas Kayser-Bril, ceo van Journalism++, werkte dan weer samen met een twintigtal journalisten aan 'The Migrants Files', dat het aantal migranten oplijst dat tijdens hun reis naar Europa het leven liet. "Ons project meet de impact van de Europese regelgeving op migratie", aldus Kayser-Bril. "En we gaan na of die de oorzaak is van het hoge dodental. Ons team verzamelde alle beschikbare data tot 2000 en ontdekte dat het probleem nog nooit was geanalyseerd. We hadden geen betrouwbare data uit eerste bronnen, enkel lijsten van organisaties die het slachtofferaantal uit krantenartikelen kopieerden. Het nam extreem veel tijd in beslag om al deze informatie te ordenen, te verifiëren en te corrigeren."

Het team van Journalism++ maakte de data vervolgens publiek voor de media en de internetgebruiker. "Plots kregen we enorm veel zichtbaarheid", zegt Kayser-Bril. Krantenkoppen spraken unaniem over 23.000 doden die volgens het team de afgelopen jaren op weg naar Europa vielen – 50 % meer dan de schattingen van Europese instanties. Toch was het team niet onverdeeld tevreden met de aandacht. "Want niemand had het over de onderliggende verhaallijnen", aldus Kayser-Bril. "De oorzaken van deze hoge cijfers, de veiligheid van de migranten, het hermetisch afsluiten van de veiligste migratieroutes, de politieke desinteresse in dode migranten, de deportaties in woestijnen..." Zo werd de sterke datavisualisatie met het aantal doden zowel een vloek als een zegen voor het project.

Data visualiseren

Ook Tyson Evans, interactive news editor bij *The New York Times*, ondervindt dagelijks het moeilijke evenwicht tussen journalistiek, technologie en design. "Als deputy editor van een crossmediaal team moet je redacteur, programmeur en ontwerper tegelijkertijd zijn", zo poneerde hij. Evans' team bestaat uit een dertigtal creatievelingen met diverse achtergronden – van reporters tot ingenieurs en technici. Zij maken, samen met de andere nieuwsteams, diepgravende onderzoeksverhalen en interactieve reportages over events als de Oscars of de superbowl.

Het ideale designproces omvat volgens Evans zeven stappen: brainstorm, improviseer, maak een prototype, verfijn, test op het grote publiek, meet de impact en herhaal. *Repeat* en *remix* zijn twee kernwoorden in het betoog van Evans. Volgens hem is zowat alles op de markt al een remix van oudere ideeën. "De media moeten die evolutie niet als een bedreiging zien, maar als een enorme speeltuin voor experimenten. Goed stelen van anderen is oké. Maar leer ook uit je eigen experimenten en hergebruik ideeën voor weer andere verhalen."

Evans zag de perceptie van nieuws de jongste tijd op veel verschillende manieren veranderen. "De lezer verwacht meer dan informatie van een medium. Enkele jaren geleden

10 onderzoeksjournalisten naar Brussel

TUSSEN OUD EN NIEUW

et beschrijft ook passend de sfeer die er tussen de aanwezige journalisten en programmeurs hing. Op de vierde en de deelnemers inspiratie en handige tips mee om zelf met data aan de slag te gaan.

Anneleen Ophoff

ontstond er nood aan *data driven journalism* en wilde het publiek rauwe data krijgen of zelfs kunnen bewerken. Even later kregen we een boost van hyperlokale journalistiek. De

Tyson Evans: 'Goed stelen is oké.' (foto AO)

laatste zes maanden barstte er een quizcultuur los. En ook nu weer zien we een wedergeboorte van oude technieken via nieuwe kanalen."

Volgens Evans resulteert de technologische evolutie in een race tussen wat de lezer wil, wat het team kan bieden en wat relevant is voor het verhaal. "Je twijfelt wel eens aan jezelf en aan je werk", gaf hij toe. "Is je concept niet te geavanceerd voor je publiek? Of springt je lezer net zo snel op de digitale trein dat zelfs je nieuwste werk als onhandig en *outdated* overkomt? Net op het moment dat je een nieuwe verteltechniek onder de knie hebt, is er alweer een nieuw toestel of software beschikbaar."

Ontdekkingsreis

Terwijl Evans bij *The New York Times* vooral nieuwe technische wegen verkent, experimenteerde Joris Luyendijk bij *The Guardian* met verteltechnieken. De Nederlandse antropoloog-journalist begon in de zomer van 2011 een onderzoek naar de sociale mechanismen in de financiële sector. Zijn ontdekkingen deelde hij op de *Banking Blog* van *The Guardian* – en nu met ons op de Data Harvest Conferentie in Brussel. "In het begin wist ik ab-so-luut niets over de bankwereld", aldus Luyendijk. "Maar de verwachting was dan ook dat 99 % van onze lezers niets van de bankwereld kennen."

Joris Luyendijk: geen machojournalistiek. (foto AO)

Het concept van *The Guardian* was simpel: iemand die even weinig weet over de bankwereld als de gemiddelde lezer

op pad sturen en zijn leercurve volgen. Luyendijk: "Mijn rol in de *Banking Blog* was heel anders dan die van een klas-sieke journalist die een kritische analyse doet. Je stelt jezelf niet voorop als alleswetende reporter, maar als een ontdekker met een interessante vraag. Dit soort journalistiek vraagt om andere soorten journalisten. De machojournalist die met primeurs te koop loopt, past niet in dit plaatje."

Luyendijk zou graag meer antropologische invalshoeken in de media zien en minder traditionele nieuwsverslagen. "Als je boeven wil pakken of onrecht aanvechten, heb je *hard core* journalisten nodig die met verifieerbare feiten een tot dan onbekend nieuwsverhaal kunnen brengen. Veel collega's vergelijken zich graag met Carl Bernstein, maar lijken veeleer op een fabrieksjongen aan de lopende band. Het merendeel van de tijd kopiëren ze artikels van grote persagentschappen. Met de opkomst van het internet kunnen we best wat journalisten van die band weghalen en vernieuwende stukken laten maken, die bijvoorbeeld systemen in onze maatschap-pij in kaart brengen."

Digitaal kruimelspoor

Paul Myers, van *BBC academy*, kan zich met recht en rede wél een Carl Bernstein van de 21ste eeuw noemen. Hij leidt de nieuwe generatie BBC-reporters op in het opzoeken van unieke info via sociale media. "Iedereen laat een digitaal kruimelspoor achter", zei Myers. "Daardoor kun je al snel een profiel opstellen van personen die in je verhaal voorkomen. Probeer zo veel mogelijk te weten te komen. Wat is zijn bijnaam? Waar werkt en woont hij? Wat zijn zijn hobby's of interesses? Wie zijn zijn vrienden of familieleden? Vind je zijn internetaccounts, telefoonnummer of e-mailadres?"

Myers bezorgde de deelnemers aan zijn workshop een waslijst van handige hulpprogramma's en websites. Wanneer je iemands social media account hebt, achterhaal je al snel zijn e-mailadres of telefoonnummer. Met iemands username kun je ook IP-adressen opzoeken, en aan de hand van een gsm-nummer of de geolocatie van een tweet zie je waar die persoon zich bevindt. Een foto uit een politieverlag kun je gebruiken als referentie bij je zoektocht naar sociale media-profielen. Of je doorbladert er mee de foto's van familieleden. "Zoek over alle browsers en zoekmachines heen", riep Myers de aanwezigen nog op. "En doorspit de verschillende sociale media. Een LinkedIn-pagina vertelt je wel eens meer dan een Facebook-account. En vergeet MySpace niet: soms is het interessant om te kijken welke informatie er op een kerkhof rondlingert."

De nieuwe Facebook Graph, waarmee je op extreem uitgebreide wijze profielen kunt opzoeken, is Myers' speeltuin. Toch waarschuwde hij de deelnemers ook voor het trekken van overhaaste conclusies. "Het is niet omdat iemand op Facebook een extreem-rechtse partij *likt*, dat hij achter die ideologie staat. Misschien wil hij gewoon uit professionele overwegingen op de hoogte blijven." Ook niet vergeten tot slot: laat zelf geen sporen achter! Zoek in een privébrowser en stel je LinkedIn-profiel zo in dat je geen zoekgeschiedenis achterlaat.

Lisbeth IMBO:**'IK LEER NOG ELKE DAG HEEL VEEL BIJ'**

Monica Moritz

Veertien jaar geleden stapte Lisbeth Imbo (38) enigszins tegen wil en dank in de radiojournalistiek. Toch wist ze er vlug naam te maken met haar aparte interviewstijl. Tot vorig jaar: toen zette ze een punt achter haar VRT-carrière en verhuisde ze naar *De Morgen*. Daar kon ze meteen aan de slag als adjunct-hoofdredacteur.

De Journalist: Had je al journalistieke ambities toen je Germaanse ging studeren?

Lisbeth Imbo: "Eigenlijk heb ik er nooit aan gedacht om journalist te worden. Ik dacht aan actrice of advocaat. Maar na een infossessie aan de universiteit had ik geen zin meer in rechten. Blokken vind ik zo oninteressant. Op dat moment speelde ik ook toneel en las ik poëzie. Mijn liefde voor het woord en mijn passie voor Shakespeare gaven de doorslag: ik koos voor Germaanse. Daarna wou ik nog niet meteen gaan werken, maar ook nog vrouwenstudies volgen. Ik was toen helemaal in de ban van de Amerikaanse feministische dichteres Adrienne Rich, over wie ik mijn thesis had geschreven. Maar mijn ouders vroegen zich af wat ik met vrouwenstudies kon aanvragen, en ze zagen het niet zitten om dat te sponsoren. Zelf wist ik toen ook niet goed hoe aan de kost te komen. De VRT vond ik wel een creatieve omgeving om te werken. Daarom heb ik nog een jaar journalistiek aan het Vlekho gevolgd. Ik heb toen vooral bij de radio stage gelopen. Maar in tegenstelling tot collega's die op hun twaalfde al wisten dat ze journalist wilden worden, heb ik daar nooit van gedroomd (*schatert*). Nooit."

Waarom koos je voor de radio?

"Op dat moment waren er op Radio 1 mensen die in mij geloofden. Ik ben gewoon bij de juiste mensen op het juiste moment terechtgekomen. Radio sluit ook het beste aan bij mijn karakter. Ik ben graag *in control*, en op de radio beslis je alles zelf. Je bepaalt wanneer je een plaat opzet, hoeveel vragen je stelt... Bij *TerZake* riep er altijd wel iemand in mijn oortje 'rond nu toch eens af', terwijl ik net nog een paar dingen wilde vragen. Een andere keer stopte ik eens te vroeg, en dan hoorde ik: 'Je hebt nog een volle minuut, waarom ben je nu gestopt?' Voor mij was dat gesprek afgelopen, want die mens had niets meer te vertellen, maar de timing klopte dus niet (*lacht*). Radio lag mij beter omdat ik de regie in handen hield. In een televisiestudio moest ik dat aan anderen overlaten."

Heb je op Radio 1 zelf gekozen om een actualiteitenrubriek te presenteren?

"Ik had het journalistenexamen afgelegd en ik kon bij *Voor De Dag* beginnen. Eigenlijk wilde ik voor programma's als *Levende Lijven* werken, niet voor een nieuwsrubriek. Ik heb dat toen ook met het nethoofd van Radio 1 besproken, en zij stelde voor om het eerst eens een half jaar bij *Voor de Dag* te proberen. Dan was ik in ieder geval aan de slag bij de VRT. Zo ontdekte ik dat ik die actualiteitenrubriek eigenlijk wel graag deed. Als tiener zat ik met mijn vader al naar *De Zevende Dag* en *Zinzen* te kijken, maar nooit had ik gedacht dat ik zelf zo'n programma zou maken. Die goesting is er al doende gekomen."

Als ik je zo hoor, was *TerZake* niet echt jouw ding?

"Het leuke aan *De Ochtend* was dat ik drie uur tijd had en veel meer onderwerpen kon aansnijden dan in *TerZake*. Er waren zowel harde politieke interviews als lange, intimistische gesprekken. Het palet van *TerZake* is beperkter. Ik ben niet graag gebonden aan een genre, ik wil zowel Peter Goossens als Bart De Wever kunnen interviewen. Achteraf gezien was *TerZake* gewoon niet het programma dat bij mij paste. Ik kijk er graag naar, maar had het niet zelf moeten maken. Bij *De Ochtend* was ik altijd content als er een emotie opborrelde of een stilte viel, of als iemand eens had gelachen. Want politici zijn zo geïnteresseerd dat het goed is om ook eens de *mens* in hen te bereiken. Bij *TerZake* creëerde die grote tafel ook een fysieke afstand. Op de radio zaten mijn gasten echt naast mij, ik wou ze kunnen aanraken. In een televisiestudio vond ik het ook altijd moeilijk om te vergeten dat daar een camera stond. Ik kon die maar niet wegdenken, net zomin als de studiomeester die daar stond."

'Een journalist kan zijn geïnterviewde niet laten bepalen wat hij wel of niet zal vragen.' (Foto MM)

Heeft Siegfried Bracke een grote rol gespeeld in je carrière?

"Ik heb het geluk gehad vaak mensen tegen te komen die iets in mij zagen en mij voortdruwen. Siegfried heeft mij inhoudelijk op een hoger niveau getild. Hij daagde me uit en wees me op mijn fouten. Ik heb veel van Siegfried geleerd, vooral omdat ik hem vertrouwde en wist dat hij het goed met me meende. Ik heb dat soort uitdagingen ook nodig. Ik ben nog veel te jong om te teren op wat ik kan. Op het einde bij *De Ochtend* was er niemand meer die tijd of zin had om mij te stimuleren. Mentoren waar ik op kon rekenen waren er niet meer. Bovendien vertrokken ook alle mensen met wie ik een band had. Ik kon op die plek toen niet meer groeien, terwijl je dat toch altijd moet proberen."

Er liepen geruchten dat je wat weggebonjourd bent bij de VRT.

"Ik vind dat een zeer gekleurde vraag. Op de VRT zitten veel kwatongen die dat vertellen, maar het klopt niet. Ik kon blijven, ik kreeg zelfs de kans om iets moois te doen. Maar ik had het gevoel dat ik dat al had gedaan, en ik herhaal mezelf niet graag. Men moet mij toch eens uitleggen hoe je weggebonjourd kan worden naar een hogere functie, én op eigen verzoek."

Als interviewster stond je bekend als 'onderbreekjournaliste'...

"Een journalist van *TerZake* zei me ooit dat ik met mijn eerste vraag al meteen een mep gaf, in plaats van eerst wat vertrouwen op te bouwen. Maar zoiets moet je leren natuurlijk. Met een stoere vraag beginnen is heel makkelijk, maar dan *blok-*

keren je gasten toch snel. In de loop der jaren ben ik dat dan ook minder gaan doen. Toch vind ik dat je een vraag moet blijven stellen tot je een antwoord krijgt. Als ik hoor dat journalisten, in ruil voor een interview met een politicus, akkoord gaan om bepaalde vragen niet te stellen, word ik boos. Dat soort deals mag je niet maken, tenzij je dat bij het begin aan je publiek vermeldt. Een journalist kan zijn geïnterviewde niet laten bepalen wat hij wel of niet zal vragen."

Dat eeuwige onderbreken kan wel best irritant en betweterig overkomen...

"Je bent je daar op dat moment niet van bewust. Op den duur ken je je pappenheimers wel, en bij sommigen weet je al na de tweede zin dat ze afwijken van het onderwerp. Ik had maar zeven minuten voor een interview, en als iemand dan een andere piste koos, was ik mijn verhaal kwijt én liet ik hem ook nog eens doen wat hij wilde. En dat was niet de bedoeling. Er moest een antwoord komen op mijn vraag! Op zo'n moment onderbrak ik en zei: *allee, kom, terug naar mijn vraag (lacht)*. Maar dat snappen alleen radio- en televisiemensen. Journalisten van de schrijvende pers willen direct een uur krijgen voor een 'groot' interview. Die kennen geen tijdsdruk, en ze kunnen iemand laten uitspreken. Maar als je maar een paar minuten hebt, en je laat een Frank Vandenbroucke bijvoorbeeld zijn gang gaan, dan kun je hooguit één vraag stellen..."

Vorig jaar ben je, zonder enige ervaring in de schrijvende pers, tot adjunct-hoofredacteur van *De Morgen* gepromoveerd.

"Anderhalf jaar geleden heb ik voor *De Morgen* een vrouwenkrant gemaakt. Dat was inderdaad de eerste keer dat ik op een krant kwam en er een dag kon meelopen. Ik vond dat veel leuker dan ik had gedacht. En toen ik stopte met *De Ochtend* polste Wouter Verschelden of de krant niet iets voor mij zou zijn. Alleen was ik daar toen nog niet aan toe. Na vijf jaar *De Ochtend* was ik echt uitgeput en wou ik vooral *efkes* rust. Ik had lang aan een enorm tempo geleefd, en moest op adem komen. Maar later ben ik met Paul Daenen gaan praten, en met hem kon ik weer eens discussiëren. Zo kreeg ik weer *goesting*, al was ik ook een beetje bang. Nooit eerder had ik immers voor een krant gewerkt of mensen aangestuurd. Ik leer nu elke dag heel veel bij. Maar het is net zo intens en vermoeiend als mijn eerste jaren bij *De Ochtend*, want je moet je elke dag weer bewijzen."

Hoe heeft de redactie op jouw aanstelling tot adjunct-hoofredacteur gereageerd?

"De meeste journalisten zouden die functie toch niet willen uitoefenen, denk ik. De goeie pennen willen vooral schrijven en hebben geen zin om de boel te trekken. Ik ben hier heel warm onthaald, maar *bon*, wat mensen 's avonds aan de keukentafel tegen hun lief zeggen zal ik nooit weten natuurlijk. Maar best ook."

Worden hoofredacteurs niet geacht om ook een column te schrijven?

"Bij de VRT vond men dat iemand van *De Ochtend* zich de moeite moest getroosten om af en toe een blog te schrijven. Ik heb dat dus gedaan. Ook voor *Feeling* heb ik trouwens een column geschreven. Maar dat zijn dus mijn enige professionele schrijfervaringen. Hier, op dit moment, vind ik in mijn hoofd tijd noch ruimte voor een column. Misschien doe ik het ooit, maar het wordt niet dringend geëist. Je moet daar ook heel veel ervaring voor hebben. De snelheid waarmee Yves (*Desmet, n.v.d.r.*) een standpunt schrijft of Bart Eeckhout een stuk van

220 regels, dat is verbluffend gewoon. Daar moet je dan niet gaan tussen lopen en zeggen: nu ga ik ook eens iets schrijven."

Hoe moeten kranten concurreren met de stroom online nieuws?

"We moeten veel beter worden en dieper in het nieuws graven, als we willen dat mensen nog een krant kopen. Dan pas lezen ze iets wat ze niet in een paar regels bij NewsMonkey of weet ik wat vinden. We moeten kiezen voor kwaliteit, voor verhalen met een extra laag. Duiden wat gisteren is gebeurd. Een van mijn dada's is het gebruik van de woorden 'vandaag' en 'morgen' in de krant stimuleren. Het woord 'gisteren' vind ik irritant als je het niet situeert en uitdiept. Nog te veel heeft men de reflex om alles te willen meegeven, voor de volledigheid. Daar moeten we vanaf. Dus mijn adagium is: het nieuws online en de achtergronden in de krant. Daarom gaan we meerdere journalisten inzetten op één goed verhaal, in plaats van ze elk stukken te laten schrijven die je overal kunt vinden. We gaan ook over op een kleiner formaat,

want grote kranten doen zo prehistorisch aan. *De Morgen* is een stadskrant die zich richt op jonge, moderne mensen die, voor ze gaan werken, hun kinderen naar school brengen. De nieuwe Morgen past perfect in je handtas, en kun je op de trein doorbladeren zonder je buurman te storen. In tijden van tablets, past dat formaat beter bij het ritme van twintigers en dertigers, die naast hun laptop ook een luiertas meenemen."

Voor de verhuizing van *De Morgen* naar Kobbegem waren veel journalisten bang dat hun redactie zou samensmelten met die van *Het Laatste Nieuws*.

"Voor de overgrote meerderheid – en tot ieders verbazing zelfs – is de *verhuis* veel beter meegevallen dan verwacht. De journalisten zitten nu fysiek dicht bij elkaar en er is meer interactie. Vroeger was er bijvoorbeeld geen bedrijfsrestaurant, en dan ging je buiten eten met de collega die naast je zat. Nu gaan journalisten van diverse redacties samen eten. Daardoor is ook de mentale afstand tussen hen afgenomen. Er is ook nog geen enkele journalist of fotoredacteur *geschrap*t sinds de verhuizing. Waar halen de mensen het idee dat locatie iets te maken heeft met je job?"

In interviews heb je laten doorschemeren dat je werkt ten koste gaat van je sociaal leven.

"Ja, maar misschien ligt het gewoon aan het leven zelf. Ik ben ambitieus en het ligt niet in mijn aard om naar huis te gaan voor mijn werk af is. Ik ben een *control freak*. Ik heb nooit *De Ochtend* kunnen doen zonder 's avonds zelf naar *TerZake* te kijken, ook al moest ik om 4 uur op. Het idee een interview te moeten doen op basis van wat iemand anders had gehoord, vond ik beangstigend. Toen ik begon kwam ik zelfs op zondag werken als ik daardoor kansen kreeg! Jongeren willen nu meteen alles: een gezin én een leefbare carrière. Ergens ben ik wel jaloers dat ze de *culat* hebben om te zeggen: *nu ga ik naar huis, want mijn gezin of mijn lief wacht op mij*. Ik heb dat nooit gekund."

Hoe zie je je eigen toekomst?

"Als je me vijf jaar geleden had gevraagd om voor een krant te werken, had ik nee geantwoord. Maar mijn leven verliep tot nog toe nooit zoals ik het had verwacht. Dus maak ik geen toekomstplannen meer. Als je 18 bent, dan denk je: ik wil straks in New York in een penthouse zitten. En zie, nu zit ik in Kobbegem op een nieuwsredactie! We zien wel wat er *next* gebeurt. Maar zo'n penthouse in New York, dat mag natuurlijk nog altijd."

VVJ wandelde door Brusselse persgeschiedenis

Op de dag van de Persvrijheid, zaterdag 3 mei, organiseerde de VVJ voor het eerst een stadswandeling door journalistiek Brussel. Het weer viel mee, en dat is ook het minste wat van de gids kan worden gezegd: Stefan Moens, docent aan de journalistiekopleiding EHS Brussel.

Hij nam ons mee naar de Albertina bibliotheek, waar het grootste krantenarchief van het land wordt bijgehouden. Die rijke krantenverzameling wordt overigens almaar meer digitaal beschikbaar gesteld. Bijzondere aandacht kregen historische edities van *De Standaard*, *Vooruit* en *Het Laatste Nieuws*, en ook een origineel exemplaar van de in WO II 'gestolen *Soir*' kon worden bewonderd.

Achter de Albertina staat een standbeeld van Karel Van Lotharingen, Oostenrijks landvoogd der Nederlanden in de 18de eeuw. Hij was een vurig voorvechter van vrije meningsuiting en kunst – toch zolang die geen kritiek inhielden op het verlichte despotisme dat hij vertegenwoordigde.

Vandaar naar het art nouveau-gebouw waar *Le Peuple* lange tijd zat. In die tijd – begin twintigste eeuw – zaten redacties en drukkerijen nog samen in hetzelfde gebouw. Zo belanden we via het Stripmuseum en het Marc Sleenmuseum (gebouwd rond dagbladverschijnel Nero) in de Zandstraat –

lange tijd zowat onze *Fleet Street*. Ook op het Martelarenplein, in de Jacquainlaan en rond de Dansaertstraat wist gids Stefan Moens nog diverse grote en kleine verhalen te vertellen over pers en journalistiek. Boeiend en leuk was het, en zeker voor herhaling vatbaar. **(PD)**

(foto Patrick Sioen)

Spanning troef op VVJ-quiz in Turnhout

De tweede quiz van VVJ-Antwerpen lokte op vrijdag 2 mei 14 ploegen van elk vijf journalisten en sympathisanten naar Turnhout. Het werd een spannende wedstrijd: de scores van de eerste ploegen lagen verdraaid dicht bij elkaar. Uiteindelijk won 'Verloren hart, verloren droom' (foto rechts).

Zoals vorig jaar zorgde Matthias van de Bossche voor de vragen. De presentatie was in handen van Wouter Bruyns en Dries Luyten. Tamara Van Hasselt en Katleen Vastiau vormden de deskundige jury.

Positieve reacties achteraf, en een derde editie, volgend jaar in Antwerpen, zit er dan ook aan te komen.

(foto Dries Luyten)

(foto Ronny Meyers)

Voetbaltoernooi VVJ-Antwerpen op 7 juni in Berchem

Televisie, radio, fotografen en BV's nemen het op zaterdag 7 juni na de middag tegen elkaar op op de voetbalvelden van Berchem Sport.

VVJ-Antwerpen organiseert dan haar eerste voetbaltoernooi. We spelen 11 tegen 11, twee helften van elk 30 minuten, op kunstgras. Twee halve finales en een grote en een kleine finale zullen beslissen wie de winnaar wordt.

Wie wil meedoen, stuurt een mailtje naar voetbal7juni@gmail.com.

Vermeld in welk team je wil meespelen:

- Schrijvende pers
- Beeldpers (foto/video)
- Radio/televisie
- BV's

Snel zijn is de boodschap, elk team zal maximaal 14 spelers tellen.

Schrijf je vandaag nog in op

<http://www.facebook.com/vvjantwerpen>

Tijdstip: zaterdag 7 juni 2014

Start 13 u

Plaats: Berchem Sport,
Berchemstadionstraat 75,
2600 Berchem-Antwerpen

(foto Jan De Meuleneir /PhotoNews)

Ook journalisten doen het zonder auto

Marc Reynebeau, Walter Pauli, Agnes Goyvaerts, Luc Vanheerentals, Pieter Rombouts, Wies De Vuyst, Maarten Verbiest, Hilde Pauwels, Eric Claes... Wie dacht dat journalisten per definitie een auto nodig hebben voor de job, heeft het verkeerd voor. In zijn jongste boek, *Leven zonder auto*, houdt Luc Vanheerentals een vurig pleidooi voor een autoloos bestaan – ook voor journalisten. Daarbij laat hij onder meer freelancejournalist Pieter Rombouts (30) aan het woord. Hier diens getuigenis.

Pieter Rombouts: “Ik heb geen auto, noch rijbewijs. Ik hou rekening met mijn ecologische voetafdruk en verplaats me ook niet graag met de wagen. Maar de voornaamste reden om autoloos te blijven is dat het ab-so-luut geen must is. Ik heb nu geld op mijn spaarrekening dat ik nooit zou hebben gehad als ik mij 10 jaar geleden een wagen had aangeschaft. En er zijn voldoende alternatieven! Al ligt dat natuurlijk ook aan de locatie: ik moet niet dagelijks naar Maasmechelen of naar een industrieterrein in Diegem.

Op twee minuten wandelen van mijn huis in Berchem rijden trams en bussen naar het centrum van Antwerpen, waar ik een kwartier later de trein kan nemen in het mooiste station van de wereld. Naar Leuven bijvoorbeeld, waar ik studeerde en nu ook werk. In mijn studentenstad heb ik nooit behoefte gehad aan een wagen, wel integendeel. Alles bevindt zich op 5 à 10 minuten wandelen, ook het station. Er is daar trouwens nergens parkeerplaats.

Nog wat het werk betreft: er rijden bussen rechtstreeks naar het Brusselse Meiserplein, vlakbij de VRT. Als journalist was ik 4 jaar in dienst van Concentra, en ook toen geraakte ik op het werk met de tram. Halte Linkeroever is vlakbij *Gazet van Antwerpen*. Of ik gebruikte de trein en de fiets: *Het Belang van Limburg* bevindt zich op 10 minuten fietsen van het station van Hasselt. Dat laatste is me toch één keer slecht bekommen: een autochauffeur gooide zijn deur open toen ik voorbijreed, waardoor ik enkele maanden last had van een whiplash. De zachte weggebruiker, inderdaad.

Toen ik vliegende reporter werd en regionale evenementen moest coveren, bleef ik autoloos. Wanneer ik op verplaatsing moest, was ik bijna altijd eerste, want je houdt rekening met mogelijke vertragingen. Ik had wel het geluk dat ik twee jaar lang reportages mocht maken in samenwerking met freelance cameralui. Ik sprak met hen af, ergens onderweg, en zo konden we vaak nog gezellig bijpraten alvorens we arriveerden.

De voordelen van het openbaar vervoer zijn legio. Ik heb talloze tv-series – *Boston Legal*, *House MD*, *24* – verslonden op mijn laptop onderweg. Ik ben relaxed op de trein, kan een dutje doen, doe soms een praatje met de conducteur of iemand die ik anders nooit zou ontmoeten. En de problemen wegen niet op tegen de voordelen. Soms moet ik wel als eerste vertrekken als we nog eens afspreken met vrienden. Meestal fiks ik dan een slaapplek ter plekke. Ik heb me ook al eens moeten haasten voor de laatste trein, of na een festival 's morgens enkele uren moeten wachten op de eerste trein. Dat gebeurt echter zelden of nooit. Overigens is er nog steeds de taxi. Onlangs moest ik om 19u30 een workshop geven op de Nacht van de Journalistiek, maar tot 19 uur was ik in de weer op de VRT. Ik heb dan maar een taxi genomen. Dat af en toe doen blijft nog altijd goedkoper dan zelf een wagen kopen. Ook Cambio is een mogelijkheid.

In een ideale wereld is het openbaar vervoer gratis of wordt er toch op zijn minst ingezet op meer openbaar vervoer, niet alleen voor senioren, maar ook voor studenten en mensen die bewust kiezen voor het openbaar vervoer. Ik snap niet dat de Vlaamse regering zowel De Lijn als de NMBS toelaat om verlieslatende lijnen te schrappen, want ook voor afgelegen gebieden is het openbaar vervoer dé mobiliteitsoplossing. Wat zit iedereen trouwens te klagen over vertragingen bij het openbaar vervoer? Er is toch altijd een trein vroeger?

En toch. Onlangs was ik met mijn vriendin op het platteland, in een hoeve. Zij reed, dankzij haar konden we boodschappen doen en dies meer. Ik voelde me erg afhankelijk, en nadien overviel me de vraag: wat als er iets gebeurd was? Een ambulance zou zeker een kwartier onderweg zijn geweest. Daarom verplicht ik mezelf nu toch tot het behalen van een rijbewijs. Er is me overigens ooit een job ontzegd omdat ik voor deze levensstijl kies: ik was een van de laatste twee kandidaten, maar omdat de andere een rijbewijs had, werd zij gekozen. Al is me dat nooit met zo veel woorden gezegd.”

Mens achter het nieuws

Goele DE CORT (*brusselnieuws.be*) ruilde geneeskunde voor journalistiek

Jan Backx

Er hangt een wolk naturel rond het jonge hoofd van Goele De Cort. Ze pent voor de onlinekrant *brusselnieuws.be* en haar reportages verschijnen ook in het weekblad *Brussel Deze Week*. Ooit was Goele – mét puike examenpunten – al een heel eind op weg naar een artscarrière. Maar ze volgde uiteindelijk haar gemoed en gooide het roer radicaal om. Schrijven, dat werd het...

Ze heeft het zich nog geen seconde beklagd en voelt zich totaal in haar sas, aan de grote Brusselse nieuwsvijver. Ze doet me haar verhaal in een bruin café aan het Vossenplein, hartje Marollen. Méér Ket kan niet. Toch stond haar wieg in 1985 dik 20 kilometer westwaarts, in het Pajotse Hekelgem. Twee broers, papa econo- mist, mama laborante. Goele leerde flink in Aalsterse scholen.

“Mijn meisjesdroom? Tja, die was nogal aandoenlijk, en er zat zelfs een magisch kantje aan. Ik wou bakkerin worden, simpelweg omdat ik verliefd was op het zoontje van onze bakker. Die romantische zeepbel spatte snel uiteen, maar in het verdere leven is het bakkerzoontje net als ik journalist geworden.”

Ze trok naar Gent om geneeskunde te studeren. Drie jaar flink haar best gedaan, alle lichten op groen. “Ik wou mensen helpen, de wereld zien”, vertelt ze. “Na mijn eerste jaar trok ik met een kleine vzw naar Senegal om er humanitaire hulp te bieden. Een reality check: dit was het dus... Ik studeerde dapper verder, maar de formolleur van de praktijkles anatomie deed me uiteindelijk inzien dat het artsenvak toch niet mijn ware roeping was. Ik besepte dat ik liever met taal, schrijven en actualiteit bezig was. Ik was tuk op kranten, boeken, *Humo*, dingen waaraan ik mijn brede interesse kon laven. En zo ruilde ik in Gent geneeskunde voor Germaanse. Ja, dat heeft thuis wel enkele pittige discussies opgeleverd.”

Nederlands, Engels, Duits, en meteen een lerarenopleiding erbovenop, als parachute voor onzekere tijden. “Intussen wenkte de grote stad. Op mijn 25ste ging ik met een vriendin in Brussel wonen. Dat bracht kosten met zich mee, dus op zoek naar een job. Ik vond iets in de ambtenarij: alloctonen begeleiden die proberen een eigen zaakje te starten. Maar dat bleek bijna de hele dag bureauwerk te zijn.”

Via internet ontdekte ze haar huidige werkgever. “Ze zochten een redacteur. Ik daar als een vuurpijl naar toe, maar ik werd

gepasseerd door een volbloed Brusselaar met 20 jaar journalistieke ervaring. *Dedju*. Toch waren ze blijkbaar content, want enkele maanden later belden ze: er was een plekje vacant voor een debutant.”

In de zomer van 2011 was dat. Goele mocht meteen deskwerk doen. “Veel getelefoneer, en drie weken later werd ik in het diepe gegooid: mijn eerste weekend-permanentie. Ze zullen me wel in het oog hebben gehouden, maar ik werd zeker niet als een prutsende beginneling behandeld. Stilaan kon ik me meer en meer uitleven en ontdekte ik mijn bijzondere interessesferen: armoede, migratie, economie, onderwijs, de expats... Mijn collega’s vroegen me om ook lifestyle te volgen, maar intussen hebben ze wel begrepen dat dit niet direct mijn specialiteit is.”

Op enkele reportages blikt ze met enige voldoening terug. Eén ging er over de vele Afrikanen die eerst in Brussel neerstreken en, om hun levenssituatie te verbeteren, afzakten naar Aalst. En ze toetste het cliché als zou het Franstalig onderwijs in Brussel barslecht zijn, met een in de steek gelaten jeugd als resultaat. “Ik ging spitten bij echte experts. En ik verzamelde getuigenissen bij jonge Spanjaarden, die plots opdoken in de werkloosheidscijfers.”

Online journalistiek ligt haar goed, zegt ze. “Je staat in direct contact met je lezers en krijgt vaak meteen reacties, ook al zijn die soms heel kritisch. Ondanks de snelheid kun je trouwens toch vaak zelf context toevoegen, zeker als je een dossier al een tijdje volgt. En dan is er nog een voordeel: als je dan toch een kemel schiet, heb je die in een wip gerepareerd.”

Of een tv-carrière – bij de bureaus van *tv Brussel* bijvoorbeeld – haar mis- schien iets zegt? Goele: “Ik voel geen onstuitbare drang om voor de camera

te gaan staan, maar een mens weet natuurlijk nooit. Later iets gespecialiseerd doen, wat weg van de brede regio, dat lijkt meer op mijn weg te liggen.”

Recentelijk engageerde Goele zich nog in de raad van bestuur van de VVJ. En om zich af te reageren pleegt ze wel eens een partijtje indoor climbing. Als tiener speelde ze ooit in een meidengroepje. Met haar basgitaar deed ze parochiezalen daveren. “Het was maar een goedkope Koreaanse Cort-bas hoor”, grinnikt ze. “Ik koos hem trouwens omdat de naam zo mooi paste bij mijn familienaam.”

Onder embargo

Een prijs als beste woordvoerder rendeert! **Margaux Donckier**, de woordvoerster van uittredend Justitieminister Turtelboom, en door Kortom en de VVJ zopas nog gelauwerd voor haar uitstekende persteksten, gaat aan de slag bij het Antwerp World Diamond Centre, de belangenorganisatie van de diamantsector in ons land.

De journalisten van *Gazet van Antwerpen* kraken de spaarpot van hun vzw *De Redactie* om op de Filipijnen een drinkwaterproject te steunen. 2.500 euro gaat zo naar dokter Luc Beaucourt, die op het eiland **Daram Samar** vijf dorpen van drinkbaar water wil voorzien.

De *GVA*-redactie was bijzonder getroffen door een reportagereeks van collega's **Maaike Floor** en **Ludo Mariën** op de Filipijnen. De kas van de vzw *De Redactie* wordt gespijsd met auteursrechten die de directie verschuldigd is aan de journalisten.

Dikke proficiat aan *De Standaard*, met haar 100ste verjaardag! Hoofredacteur **Karel Verhoeven** maakte van de gelegenheid gebruik om ook voor de komende tijd kwaliteit, betrouwbaarheid en kritische zin te beloven aan de lezers.

"Ons journalistieke project is bij uitstek een politiek project", aldus de hoofdredacteur in een commentaar. "Terwijl andere media hun lezers als consumenten zien en hen vertellen wat zij persoonlijk bij het nieuws te winnen of te verliezen hebben, ziet *De Standaard* zijn lezers in de eerste plaats als burgers, die het grotere plaatje willen zien, de impact, de verbanden, de krachtsverhoudingen."

Knap initiatief overigens van diezelfde krant, om met de hulp van de Universiteit Gent een uitvoerige studie te maken over de **correctheid van de berichtgeving**. Daaruit is gebleken dat op een totaal van 308 artikelen, er 16 'betekenisvolle' fouten bevatten en 57 stukken met 'kleine' foutjes sukkelden.

Echt fundamentele fouten kwamen nergens voor. De 'betekenisvolle' fouten die werden gevonden, betreffen onder meer **te scherp geformuleerde titels of intro's**. Nogmaals hoofdredacteur Verhoeven: "De taal van een krant, haar beknoptheid en wat zij als 'nieuws' beschouwt, botsen met de verwachtingen van veel bronnen. Daar is niets mis mee, de krant is een strijdperk. Uiteindelijk speelt de meerderheid van de disputen over wat een krant doet zich af voorbij goed en fout."

Moet *DS* alvast niet één fout toevoegen aan haar foutenlast, nu **Christian Van Thillo**, eigenaar en ceo van De Persgroep, een citaat van hem op de voorpagina van de editie van 9 mei betwist? Het ging over de uitstekende bedrijfsresultaten van De Persgroep – een stijging van de nettowinst met 23% tot 68 miljoen euro in 2013. En de vraag van *DS* aan Van Thillo was dan ook hoe het voelt om

de "rijkste uitgever van Vlaanderen te zijn?"

"Dat voelt goed", citeert de krant hem op de cover. Van Thillo ontstemd, omdat de indruk zou zijn gewekt dat het over zijn persoonlijke fortuin gaat. Bovendien ontkent hij de uitspraak te hebben gedaan. Wat journalisten **Pascal Dendooven** en **Dominique Deckmyn** niet formeel kunnen weerleggen, omdat de uitspraak (net) niet op band is opgenomen.

Ombudsman van *DS* **Tom Naegels** is streng voor zijn eigen collega's: "Als de krant ervoor kiest om een citaat zeer opvallend uit te spelen, is het goed als ze die keuze kan verantwoorden met onweerlegbaar bewijs."

Dimitri Antonissen is bij *Het Laatste Nieuws* aangesteld als nieuwe adjunct-hoofdredacteur. Hij versterkt het duo hoofdredacteurs Wim Verhoeven en Margot Moeseke, en zal zich toeleggen op de verdere digitale uitbouw van de krant.

Op 14 oktober wordt voor de eerste keer de **trofee Jan Van Hemeledonck** uitgereikt voor de beste gastronomische journalistiek. Precies twee jaar eerder wisselde Jan, een alomtewaarderd culinair journalist, het tijdelijke voor het eeuwige.

Elke journalistieke bijdrage met een culinaire inslag komt in aanmerking voor de trofee. Inzendingen moeten uiterlijk op 1 september 2014 worden gestuurd naar het emailadres trofee.janvanhemeledonck@gmail.com. Een jury van culinaire experts zal de inzendingen beoordelen op vakken, verhaalkunde en taalvaardigheid.

Ook de sportjournalistiek ondergaat alle geneugten en gevaren van de digitale revolutie. Het thema stond dan ook hoog op de agenda van het jongste jaarcongres van de **AIPS** (Association Internationale de la Presse Sportive) in Azerbeidjan. Waar ook 'onze' **Rik Lamoral**, past-president van de Belgische sportpersbond, het woord voerde als secretaris van de New Media Commission.

Rik somde de **goeie dingen** op die de mediarevolutie tweebrengt: snelheid, interactiviteit... Maar hij stond ook ruim stil bij de **risico's**. Oudere en ervaren collega's worden te snel opzij geschoven voor jongere, technisch beter onderlegde en goedkopere journalisten. En voor de multimediajournalisten van vandaag is de werkdruk sterk toegenomen.

Ook de **Black Box**-cultuur kwam aan bod, die redacties almaar meer dwingt om informatie en beelden te putten uit eenzelfde container. Rik Lamoral: "*The content is converging, the hardware is diverging*". Volgde nog een vurig pleidooi voor meer middelen om de **illegale overnames** van journalistiek werk op internet aan te pakken.

Twee Franstalige journalisten zijn door de

correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld voor 'valse naamdracht' bij een **undercoveractie**. Het tweetal werkt voor de nieuwssite *Résistances.be*, die zich toelegt op het volgen van extreemrechts.

De twee reporters hadden zich met een vals Facebookprofiel voorgedaan als 'Isabelle R.', om aan te tonen hoe **extreemrechts** zich tegenwoordig ook van sociale media bedient om mensen te ronselen voor haar ideeën. Zo waren ze er op uit gekomen dat Georges-Pierre Tonnelier, oud-kaderlid van het Front National, nog steeds actief was op dat vlak.

De **Brusselse rechtbank** oordeelde echter dat de gebruikte undercovertechniek in dit geval niet geoorloofd was, omdat ook andere methodes mogelijk waren om aan de informatie te geraken. De twee journalisten kregen het voordeel van een opschorting van de uitspraak, maar zouden wegens het principiële karakter van de zaak toch hoger beroep aantekenen.

De krant *Le Soir* betreurt het overlijden van journalist **Olivier Croughs**, amper 27. Hij was de loper die bij de jongste 20 kilometer van Brussel aan de finish ineenstuikte. Olivier kwam anderhalf jaar geleden bij *Le Soir* toe om vooral de telecomsector te volgen.

Hugo Camps (70) verdwijnt van de voorpagina van *De Morgen*, na daar ruim twaalf jaar lang een column te hebben neergepend. Maar Hugo blijft wel – zij het dus niet meer dagelijks – interviews en columns schrijven voor de krant.

Terug van weggeweest bij *De Morgen* is sportjournalist **Hans Vandeweghe**. Hans begon daar in 1978 al te werken, maar moest er opstappen toen Klaus Van Isacker hoofdredacteur was. Na baantjes bij het BOIC en de Vlaamse Wielerbond, keert hij nu dus terug naar *DM*.

De VRT, met drie laureaten, en *De Tijd*, met twee, zijn de winnaars geworden van de Nederlandstalige **Belfius-persprijzen** 2013. Een VRT-radioreportagereeks van **Marc Lens** over de sluiting van Ford Genk, uitgezonden op Radio 2 Limburg, kreeg de prijs voor beste lokale journalistiek. Een verwachte winnaar was de VRT-*Panorama*-reportage '*De gestoorde procedure*' van de hand van **Dirk Leestmans** en **Caroline Van den Berghe**. **Katrien Vanderschoot** kreeg de prijs voor beste radiojournalistiek, met haar '*Vervolgverhalen*' over asielzoekers op Radio 1.

In de categorie schrijvende pers schoten **Bart Haeck** en **Lars Bové** van *De Tijd* de hoofdvoegel af met een reportage over België als bestaansroute voor veel bedrijven. Nogmaals Bart Haeck en ook **Ine Renson** wonnen tot slot de financieel-economische persprijs met een reeks over de financiële gezondheid van ziekenhuizen.

Kinderen en jongeren: hoe ga je er als journalist mee om?

Datum & uur:	Woensdag 11 juni, 14u – 17u
Locatie:	Sanoma Magazines Belgium, Stationsstraat 55, 2800 Mechelen (Route)
Inschrijvingen:	info@mediacademie.be link
Kost:	verplicht maar gratis, enkel uw tijd

Moet je als journalist kinderen en jongeren op een speciale manier benaderen? Moet je hen aanzetten om hun mening te uiten of moet je hen beschermen tegen de mogelijke impact van een media-optreden? Deze en veel andere vragen komen aan bod op een seminarie van de Mediacademie.

Mediacademie nodigt daarom alle (hoofd)redacteuren, journalisten en mediamakers uit op een seminarie rond ‘pers en minderjarigen’ op 11 juni 2014 van 14u tot 17u bij Sanoma in Mechelen. Het Kinderrechtencommissariaat, de Raad voor de Journalistiek, redacteuren en mediamakers zullen er debatteren en hun ervaringen delen met u.

Kinderen en jongeren zijn geregeld het voorwerp van berichtgeving, en ze komen ook vaak onrechtstreeks onder de aandacht wanneer bv. hun ouders of school in de kijker staan. Na publicatie of uitzending kunnen ze geconfronteerd worden met (onverwachte) reacties uit hun omgeving. Vaak zijn ze onvoldoende geïnformeerd over de werking van de media en schatten ze de impact ervan onvoldoende in. Wanneer ze meewerken aan berichtgeving is het daarom aangewezen om hen als journalist correct en in ‘hun taal’ te informeren. Kinderen en jongeren in de pers brengen verdient een eigen aanpak, anders dan bij volwassenen. De vraag is ‘hoe anders’? Hangt dat af van het onderwerp, de leeftijd van de minderjarige, de toestemming van de ouders?

Verder gelden er ook bijzondere strafrechtelijke bepalingen voor minderjarigen die slachtoffer zijn van seksueel geweld of onder een maatregel van de jeugdrechter vallen.

Anderzijds is het belangrijk dat ook kinderen en jongeren een stem hebben in de media en het maatschappelijk debat.

Stof genoeg voor een seminarie met collega’s dat wordt ingeleid door volgende sprekers :

Lieven De Rycke, beleidsmedewerker **Kinderrechtencommissariaat**

Pieter Knapen, ombudsman **Raad voor de Journalistiek**

Gijs Debraekeleer, eindredacteur **Karrewiet (VRT)**

Mediacademie is het opleidingsproject van de Vlaamse persuitgevers in samenwerking met de Vlaamse overheid dat een kwalitatief, pluriform en leefbaar perslandschap helpt verzekeren. Daarbij gaat dit jaar bijzondere aandacht uit naar de omgang van media met kinderen en jongeren.

Meer informatie: www.mediacademie.be - info@mediacademie.be – (T) 02 558 97 56

